

Bizalom hiányában – A szakszervezeti taglétszám jelentősége a magyar munkajogi szabályozásban

A munkavállalói érdekképviseltek erejének, érdekérvényesítő képességének mérése, definiálása számos szempont szerint történhet, a taglétszám az egyik ilyen, a munkajogi irodalomban gyakran elemzett tényező.

Magyarországon a szakszervezetek taglétszámának több szempontból is különös jelentősége van: a szervezettség ad lehetőséget érdekegyeztetési fórumokon való részvételre, másrészt fontos jogosultságok is származnak belőle. A magyar munkajogban a feleknek a szakszervezet részére járó munkaidő-kedvezmény biztosításához, illetve a kollektív szerződés megkötéséhez (a kollektív szerződés-kötési jogosultságának megállapításához) elkerülhetetlenül tisztáznia kell a szakszervezet taglétszámát. Az első látásra egyszerűnek tűnő kérdés mögött azonban több, a szabályozatlanságból is eredő probléma bontakozhat ki.

Felvethető, hogy ez a fajta szabályozatlanság vagy éppen túlzott szabályozási igény mennyire is indokolt valójában. A probléma előtérbe kerülése a bizalom (egymás kölcsönös elismerésének) hiányából fakad, mely áthatja munkaügyi kapcsolataink egészét a vállalati kollektív alktól az ágazati szinten át az országos érdekegyeztetéséig; jogviszonyokon átívelően a versenyszektor és a közszféra szinte egészére kihatva.

Alapvető célom, hogy a tanulmányban ezt a kérdéssort a műfajnak megengedhető lehető legrészletesebb módon végigjárva mutassam be a meglévő ellentmondásokat, hiányosságokat és

ésszerűtlenségeket. Kísérletet teszek egyúttal a taglétszám igazolására vonatkozó, a gyakorlatban jelenleg alkalmazott eljárások teljeskörű bemutatására, azok előnyeit és hátrányait is ismertetve. Ebben a körben javaslattal is élek a jogi szabályozás továbbfejlesztésére.

A Pécsi Munkajogi Közleményekben megjelenő publikáció elolvasható [ide kattintva.](#)

Dr. Szabó Imre Szilárd, munkajogi szakjogász, PhD hallgató